

Huysuzdur Şair Hele ki Sevmeye Görsün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Mayıs 2018

Zaman tümleyebilir açık ara yaraları sonra da tütsüler usulca, biriken hezeyandan kalandır geride: bir deli fermanı bir deli şiire giydirdiğin kadar; bir yüreği bir bedenden soyutlandığına dair hangi delil ise fitratın hacmine ve hicvine temel teşkil eden.

Bariz saltanatıdır kalemin, o peyda olan şiir ve kurumuş imgeleri serersin defterin yapraklarını lahit bildiğin bir derinlik kadar işlerken içine her derin cümleyi baş tacı yapmanın lütfü ve lüksüdür adeta.

Derinin teyakkuzunda bazen sırtan bir gölgeye rast gelirsin yine içine ferahlık veren bir dostane gülüşü hatta sitemi ama mahremi de pay ettiğine inanırken, sakilce kelamın biri bin para, dercesine sen sadece sükûta haizsindir oysaki kayıp gölgenle bir meczuptan da yoktur farkın.

Gövde gösterisi yapan her yıldızdan alacaktır şair yine şiirin elemine bandığı özlemi dorukta yaşatan.

Kıyamın hazzına vakıf bir satırda bölünürsün hece hece: böldüğüne biat bir bölü çizgisine nazire eden o soykırım ve o hain tuzakları yine insanlığın ilkinde ve ilkelerine düşman üstelik sırtan bir münafık kadar pervasızdır karanlığın uzvuna peçe takan namı yürümüş isyan yüklü deli ferman.

Zaman kekelerken dakikaları...

Yürü ya kulum, diyen Yaratanın gücüne sığındığından da fazladır erdiğin nirvana.

Hacmine ya da hicvine gölge düşse de haiz olduğun değil hayır dediğin her hayrı yine sevaplarınla kursağına buyur ettiğin ve gölgenden dahi çekindiğin şairce bir hüznü boca etmek, bak nasıl da kolay: sen yine dokusunda ruhun; sen yine kozasında ömrün ve sen yine kuluçkadaki hayallerine derin manalar yüklerken.

Huyudur şairin şiire duyduğu öfke hele ki yazdıklarına bin bir hece ekleyip bin bir surat ekli o ömrün arka odasında bir methiye daha yazmak isterken yine maneviyatın kanatlarına konan kelebek ömürlü yazılarında, bir hazana dönerken; yazın ortasında bile rahmeti sonlandırmayan göğün neminde, kulun zikrinde bir de yüreğine kulp takmak kadar şaşalı bir şiiri gözüne kestirdiğin...

Hürdür hücreyi şairin gizlendiği.

Hürriyettir güncesi şairin eğer ki dokunaklı bir temada yine tebaanın hükmettiği her imgeyi şiir yüklü ömrün de kursağında bir ferman niyetine mühürlediğin.

Yel alır ömrü, yelkendir ömrün fitratı.

Yol alır her şiir yine devingen duygularda körelmek nedir, bilmez şair ve kelam: ama aykırı doğasında şiirin bir de aşka düşmüşse kalem ve inhisarında hoş bir reverans ile baktığını değil yüreğindeki görürken ve sunarken altın tepside.

Katresi bile yoksunluktur eğer ki ayrı düşmüşsen kalemden.

Yankısı duyulmaz da duyulmaz, diyenlere cevaptır yine örtündüğüne biat bir şiiri aslında kefen niyetine sunup ve içinde saklanıp kör kuyulardan çıkmak değil de yeniden doğmak bir şiirin güftesinde üstelik öyle böyle de değil hani: kâh sinen kâh susan kâh seven.

Zaman kadar pervasızdır şiir. Şehir kadar da yalnız.

Huysuzdur şair hele ki sevmeye görsün.

Kiblesinde doğar şiirin ve kabrinde yalnızlığın, şiiri örttüğü gece kadar da aydınlıktır aslında şiirin balyalarca imgeyi bir solukta püskürttüğü bazense sonlandırdığına inat bir hüküm verir yeniden yine aşkla şair arasında kim ise nifak sokan.

Soytarı kelamın hazin sonudur eğer ki gün yitip gitmişse bir de üstüne üstük ısmarladığı sevdanın kılına zarar gelmeden örter de örter pervasızca ve başını gömer her dizeyi aşk bilip; her aşkı da şiar bilip.

Hazinesinden yoksun.

Sevdasından ayrı düşmüşse...

Hüznün sonlanması değil de yüreğin solduğuna mı kanidir eğer ki şiir doğurmuyorsa geceye atıfta bulunan solundaki yaradan da bihaber ve bir de tetiğine çekmekten imtina ediyorsa bu da mucizevî sunumudur evrenin aslında özüne ihanet eden beşerin hatta kaybın da kıyımın da son durağında bir gölgesine bir de kalemine söz geçiremeyen şairden alacaktır evren hem de üstü kapalı duyguların şecerisine tanık iken eşrafı benliğin ve şiirin.

Harflerin intihalinde yorgun bir yüklemın yangınından başka bir şey değilim işte.

Örtülü ödenek timsali hüznün ve atıfta bulunulası mağdur yüreğin körebe eşiyim yine zannımca teşrif olduğum bazense tensiye ettiğimi ikramında şiirin, derbeder ölçümlerle nabzını tutuyorum şehrin.

Kor acıları badireler atlatıp da huzura tekabül eden bir panayır adeta yorgun zihnimi serdiğim tozlu masa ve yaslı ada.

Zaman tenezzül dahi etmiyor ne zaman ki bir dakikasını çalmak adına başvursam zaman müdürlüğüne, yol yordam bilmediğimi ifa ediyorlar.

Düşlerimi sağaltıyorum ben de ve aklımca uyuyorum düzene oysaki uyutulduğum nasıl da aşikâr.

Debisi ömrün koca bir ünlem.

Hürmetlerimi sunduğum seyri iç alemimin koca bir kaos.

Aklın yangınları, ruhun konakladığı Yassı ada oysaki yaslı bilirdim adam boyu adaların geniş açılarla ölçtüğünü dar açılı bir şiirden daha yüksek bir debiye karşılık veriyor diye, şaibeli bir öngörü geliştirdiğim.

Haydan gelen duygularım tamtakır.

Huyum kurusun, demekten de gerisi gelmiyor elimden ve burnumu çeke çeke hizaya sokuyorum sefil benliğimi.

Hazır ol'da hicabım.

Yolda kalmış mutluluk hem de ne zamandan beri.

Yoldan çıkmaz olaydım, diyorum da yola sokamıyorum işte:

Geniş adımlarla çevrelerken gönül bahçesini bazense huzura yakın bir meziyet tahayyül ettiğim sonra da darmaduman gökyüzü.

İsi sisi bile sizli bizli olduğum koca bir tahakküm.

Adam boyu yalnızlık aslında adam gibi sevenlere hürmetle söylediğim kısa bir cümle kumpası.

Hacminde ömrün bir hiciv mahiyetinde adeta her yeni gün ve geceyi soyutlarken aydınlık, ben ise somut bir gerçekle eşleşeceğim günü bekliyorum.

Kara kuru imgeler fink atıyor. Asılsız bir tövbe konduruyor şeytan görünümlü adam aslında ifşa edilesi sınırlarımı yok sayıyor evren belki de çatı katındayım ömrün: çık çık döner merdivenleri aslında zig zaglar

izdiđim boş bir sayfa ve nükseden kalp atışlarını yok sayan insan yüklü öngörülerde insafa gelmesini bekliyorum yine Allah rızası için sevdiğime vakıf ama Allahsız hangi kaygıyı yok sayacağım yine pencere önünde içinden tırtıkladığım sayısız kelimeyi yerine iade etmek adına oysaki içimde bir soykırım yaşanmakta.

Demlerini denkliyorum yorgun ömrün.

Yollarını arşınıyorum üzgün güftelerin aşikâr kılındığı azımsanmayacak mahiyette içime alıp yine içimi paketlediğim her şiiri buyur ederken artım hangi azınlık ya da çoğunluk büyük bir iç görü ile sahiplenecekse.

Sahiplendiđimi sabitliyorum belli ki sabit bir sayısın atlıyım yine geometride dar açısında mutluluğun geniş ölçekli bir ölüm derlediğim de su götürmez bir gerçek iken belli ki aklımı peynir ekmekle tavaf ediyorum hanidir ve uzadıkça şiir şaibeli bir ömrü tüketiyorum hakkaniyet aradığım dünyanın kayıp güzergâhında soluk bir resim kadar da sıdki sıyrılmış renklerden ve siyahın öldürme gücüne vakıf beyaz bir çiçek çiziyorum ve diliyorum tabiat anadan doğumumu müjdeleyecek günün özlemine yakın hislerimi yok sayarken şair dilinde oysaki şiar bildiğim tek şey hüzün konaklı reçine yüreğimin ihlal edildiği gerçeği hele ki imha ettiğim duygularımı bile gözden çıkarmışken...